Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXIII. Ч. 26. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 10-го ЛЮТОГО 1956. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, FEBRUARY 10, 1956. No. 26. VOL. LXIII.

ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАЄ ЗЛІБЕРАЛІЗУВАТИ ІМІҐРАЦІЙНИЙ ЗАКОН

АЙЗЕНГАВЕР ПРОЄКТУЄ ЗБІЛЬШИТИ РІЧНУ КВОТУ ДО 220,000 ОСІБ; КВОТИ ДЛЯ ОКРЕМИХ ДЕРЖАВ МАЛИ Б БУТИ ВИЗНАЧЕНІ НА ОСНОВІ ТЕПЕРІШНЬОГО СТАНУ ІМІҐРАЦІЇ

Вашинґтон. — Президент Айзенгавер вислав окреме звернення до Палати Репрезентантів і Сенату, в якому домагається злібералізувати теперішній іміґраційний закон Волтера-МекКаррана. — Найважнішим пунктом в цьому зверненні це те, що Президент пропонує збільшити число іміґрантів на 65,000 річно, так, що воно становило б 220,000 осіб замість дотеперішніх 154,657. Крім звичайних квот могли б кожного року прибувати до ЗДА ще 5,000 осіб, між якими були б ті, що потерпіли від комуністичної аґресії, або фахівці, потрібні цій країні. Президент домагається, щоб в новому іміґраційному законі були такі пункти, які дозволяли б швидшим темпом депортувати злочинців (вбивників, наркоманів, підривні елементи). Президент пропонує, щоб додаткові квоти розділити між окремі країни згідно з дійсним станом іміґрантів до цієї країни від 1945 року. Внаслідок цього збільшаться квоти Італії і Греції. Теперішні квоти для окремих країн встановлені на основі стану з 1920 року, а від того часу економіка ЗДА дуже зросла, і тому ця країна може прийняти більше число іміґрантів. Айзенгавер закликає Конґрес негайно почати працю над законопроєктом про зміну іміґраційного закону, бо іміґранти до цієї країни багато причинилися до її зросту. Лібералізація іміґраційного закону, — твердить Президент, буде явним доказом того, що американський нарід розуміє свою провідну ролю в світі. В конґресових колах гадають, що немає виглядів на те, щоб цієї сесії Конґрес прийняв новий іміґраційний закон. Демократичний конґресмен — Френсіс Е. Волтер, співавтор теперішнього іміґраційного закону, заявив, що противиться проєктові Айзенгавера. (Волтер є головою комісії, — яка вирішує іміґраційні справи). В Айзенгаверовому зверненні є ще й такі пункти: — 1. Невикористані квоти деяких країн можна буде приділяти іншим державам. — 2. Уповноважнити генерально го прокуратора вирішувати деякі справи іміґрантів, які тепер вирішує Конґрес. — 3. Уповноважнити державного секретаря і генерального прокуратора звільняти деяких тимчасових відвідувачів ЗДА від роблення відтисків пальців.

Міні за мирну співпрацю робітництва з підприємцями

Маямі Біч, Флорида. — Голова Американської Федерації Праці — Конґресу Індустрійних Організацій Джордж Міні заявив на пресовій конференції, що він все ще вірить у можливість мирної співпраці зорганізованого робітництва з представниками підприємців. Міні свідомий того, що до мирної співпраці дійти буде важко, бо Крайове Товариство Підприємців не погодилося на попереднє запрошення взяти участь у переговорах з представниками робітничих організацій. На думку Міні, з підприємцями не можна буде порозумітися доти, поки вони не погодяться з фактом, що робітничі організації мусять існувати. Інакше, каже Міні, співпраця робітництва з підприємцями буде подібна до „співіснування в совєтському стилі". Проте, Міні заявив, що вже є й такі підприємці, які дійсно співпрацюють із зорганізованим робітництвом.

Помер „містер Бейзбол" у 93 році життя

Филаделфія, Па. — В домі своєї доньки пані Френк Куннінґгем у Филаделфії помер у віці 93-ох років Конні Мек, відомий загально як „містер Бейзбол". Як повідомляє його син Рой, він помер три години після того, як католицький священик його висповідав і запричащав. Конні Мек був майстром в організуванні бейзболевих дружин, як він почав організувати ще в 1894 році, і з ними здобував великі успіхи. Він був провідником Филаделфійського Клюбу „Атлентікс" від 1901 до 1950 року. Той клюб під його проводом 9 разів здобував перше місце в Америці і п'ять разів світовий чемпіонат.

Домагаються зменшити швидкість їзди автом до 60 миль на годину

Принстон, Н. Дж. — Директор Американського Інституту Публічної Опінії Дж. Ґелуп запитував громадянство, як воно дивиться на встановлення в автах реґулятора, який автоматично обмежував би швидкість їзди до 60 миль на годину. 60 відсотків запитуваних відповіли, що це — „добра думка", 25 відсотків назвали цей проєкт злим, а 5 відсотків не зайняли жадного становища. За реґуляторами заявилися фармери, жінки, автоводії без вищої освіти і старші особи. Проти них — молодші люди, особи з університетською освітою, підприємці і професіоналісти.

В АМЕРИЦІ

● **Бувший президент** Геррі С. Труман заявив, що у серпні цього року не братиме участи в Демократичній Номінаційній Конвенції в Шикаґо як делеґат, бо, мовляв, це становище належить кому іншому. Але сказав він: „Я там буду, не будучи делеґатом".

● **Республіканський** губернатор Мериленду Теодор М. МекКедлін сказав, що коли Айзенгавер не схоче другий раз кандидувати, то республіканським кандидатом на президента повинен бути ген. А. М. Ґрунтер. На думку губернатора, Ґрунтер є визначним політиком, добрим військовиком і — вміє здобувати довір'я народів.

● **Лікарі стверджують,** що не здорово пити кожного дня по кілька чашок кави, як це роблять деякі американці для підтримки фізичної і умової енерґії. Надмірне уживання кави робить людину нервовою, зле впливає на серце, спричиняє безсонність та стримує випорожнювання кишок.

● **Тимчасовий** арґентинський уряд остерігає завзятих прихильників Перона, що поліція дістала наказ стріляти на тих осіб, які виконуватимуть саботажі.

● **Розведена дружина** славного дириґента Леонарда Стоковського, Глорія Вандербілт, дістала спадщину по своїй бабці в сумі 150,000 долярів. Десять років тому вона дістала спадщину по своєму батькові в сумі п'ятьох мільйонів долярів.

● **Секретар оборони** Чарлз Е. Вилсон наказав перевести пробний алярм, і 400 урядовців Пентаґону „повтікали" зі своїх бюр і гелікоптерами, автами та автобусами виїхали до тих приміщень, де мають урядувати на випадок війни.

● **Федеральний Суд** в Ню Йорку засудив Семюела Рота до п'ятирічного ув'язнення і 5,000 долярів гривни за те, що довгі роки продавав порнографічну літературу, висилаючи її поштою. Рот — найбільший підприємець у цій неморальній ділянці.

ДО 1-го БЕРЕЗНЯ АЙЗЕНГАВЕР ВИРІШИТЬ СПРАВУ СВОЄЇ КАНДИДАТУРИ

Вашинґтон. — На пресовій конференції президент Айзенгавер заявив, що до 1-ого березня вирішить справу своєї кандидатури. Президент сказав, що нічого не знає про те, щоб його брат д-р Мілтон Айзенгавер, президент Пенсилвенійського університету, старався бути республіканським кандидатом на президента. Айзенгавер заявив також, що не має нічого проти того, щоб головний суддя Найвищого Суду ЗДА Ірл Воррен був республіканським кандидатом.том. Але Президент додав, що не буде просити Воррена, щоб кандидував. В політичних колах міркують, що тепер найбільші шанси на республіканського кандидата має віце - президент Ричард М. Ніксон, якого недавно на пресовій конференції дуже вихвалював президент Айзенгавер. Воррен вже кілька разів заявляв, що не буде старатися про президентуру, і тому і демократичні і республіканські політики не припускають, щоб він змінив своє рішення і погодився залишити дотеперішнє становище, тимбільше, що Айзенгавер не буде його про це просити. Президент заявив, що не буде виставляти свого кандидата. В політичних колах гадають, що на основі найновішої заяви Президента, і його давніших заяв, виходить, що Айзенгавер не буде старатися про перевибір. Президент сказав, що після недуги відчуває часто перевтому, бо його праця вимагає великого напруження, хоч лікарі твердять, що стан його виздоровлення „дуже добрий". Та Айзенгавер сказав, що зробить рішення в справі кандидатури не на основі того, що скажуть лікарі, тільки згідно зі своїм переконанням, чи зможе нести той важкий тягар, який лежить на президенті ЗДА. З інших справ Президент порушив ще й такі внутрішні справи: 1. Він ще не рішений, чи має підписати новий законопроєкт про природний газ. 2. В справі заворушень на Алабамському університеті федеральний уряд не буде робити жадних кроків, бо цю справу має вирішити в першу чергу сам стейт. 3. Президент вірить, що Конґрес прийме законопроєкт про збільшення поштових оплат. 4. Уряд вивчає справу фінансування виборчої кампанії робітничими орґанізаціями, щоб ствердити, чи вони роблять це безінтересовно, чи мають при тому якісь політичні цілі.

Нововибраний президент ЗДА присягатиме два рази

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів прийняла резолюцію, згідно з якою нововибраний президент ЗДА має перейняти свій уряд в понеділок 21 січня 1957 року. За Конституцією ЗДА президент має перебирати владу вполудне 20 січня. Наступного року 20 січня припадає на неділю, але американський уряд в неділі не працює, і тому країна не мала б президента впродовж 24-х годин. Щоб цього уникнути, нововибраний президент присягне в неділю в Білому Домі, а в понеділок 21 січня зложить урочисту присягу на Капітолі в Конґресі. Цю резолюцію Палати Репрезентантів мусить ще ухвалити Сенат, який недавно, не врахувавши того, що це припадає на неділю, прийняв законопроєкт, згідно з яким президент має перебирати уряд 20 січня.

Богослуження в річницю смерти сл. п. д-ра Луки Мишуги

Джерзі Сіті. — Минулої середи, 8-го лютого, була перша річниця смерти сл. п. д-ра Луки Мишуги, довголітнього головного редактора „Свободи" та видатного громадянина і діяча. В цей день о год. 8:30 рано була відправлена в місцевій українській католицькій церкві св. Петра і Павла заупокійна Служба Божа з Парастасом. Співану Службу Божу відправив Всч. о. Зиновій Бачинський, якому служив м-ґр Осип Стецура. В Богослуженні взяли участь всі три члени Екзекутиви У. Н. Союзу, що працюють в Головній Канцелярії — пп. Д. Галичин, Р. Слободян і Г. Герман, всі члени Редакції „Свободи" та всі працівники Гол. Канц. У. Н. С. і В-ва „Свобода", як і поодинокі місцеві громадяни.

ПЕРЕД ПРЕМ'ЄРОЮ „ГУЦУЛКИ-КСЕНІ" В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — У найближчу неділю, 12-го лютого, о год. 7:30 ввечорі в залі Фешин Інституту буде показаний вперше в Ню Йорку новий український повнометражний кольоровий фільм „Гуцулка Ксеня", тількищо випущений новою українською фільмовою корпорацією „Орбіт" в Торонті, очолюваною відомим українсько-канадійським громадянином і діячем, м-ґром Василем Гультаєм. „Гуцулка Ксеня" — це накручена на фільм сценічна виставка оперети Ярослава Барнича. — Фільм уже був показаний в Торонті з виїмковим успіхом серед української і канадійської публіки. Показ фільму в Ню Йорку спонсорує місцевий пост Українських Американських Ветеранів. На нюйоркську прем'єру фільму приїхали особисто продуцент фільму п. Гультай, композитор і дириґент п. Ярослав Барнич, керівник продукції п. Нестор Ріпецький та й сама „гуцулка Ксеня" — п. Соня Климець-Сахно. Після нюйоркської прем'єри фільм буде показаний в поодиноких інших американських і канадійських містах з більшими скупченнями українців.

Рівночасно інформують, що минулої неділі, 5-го лютого, корпорація „Орбіт" накрутила свій черговий фільм, цим разом „Рожевий Карузель" до якого ввійшли виступи: дир. Йосипа Гірняка з Ню Йорку в ролі Гриця Зазулі, квартету „Веселі Волокити" з Ню Йорку, танцювального ансамблю П. Марунчака з Монтреалю, балерини Оксани Вікул з Міннеаполіс, жіночого квартету „Верховина", солістів Соні Сахно-Климець і Мирослави Голинської та відомої з телевізійних виступів родини акробатів В. Бережного.

Соня Климець-Сахно (гуцулка Ксеня) і Степан Рущак (Яро) в дуеті у фільмі „Гуцулка Ксеня"

ЗДА НЕ ДОПУСТЯТЬ ДО ВІЙНИ НА СЕРЕДНЬОМУ СХОДІ

ПРЕЗИДЕНТ ВЖИВЕ СВОЇХ „КОНСТИТУЦІЙНИХ ПРАВ", ЩОБ ПЕРЕШКОДИТИ ВИБУХОВІ ВІЙНИ. — ПРОДОВЖУВАТИМЕ ЛИСТУВАННЯ З БУЛҐАНІНИМ

Вашинґтон. — ЗДА й Англія запросили Францію до спільних нарад над питанням, яких заходів треба вжити, — щоб недопустити до вибуху війни на Середньому Сході чи пак припинити дальший конфлікт, і ті наради вже розпочались в останній вівторок у Вашинґтоні. Заявивши це у відповідь на запит представника „Н. Й. Таймс-у" на останній пресовій конференції в середу 8-го лютого ц. р., Президент додав, що він „зробить все, що зможе зробити на підставі своїх конституційних прав, щоб перешкодити вибухові ворожнечі в тому обширі." У зв'язку з цією заявою Президента, часописи пригадують, що конституція дозволила кількакратно в історії ЗДА колишнім президентам повести „поліційну акцію" для встановлення миру в різних частинах світу. В даному випадку — як заявив Президент — річ іде про те, чи треба „діяти самому чи через Об'єднані Нації". Часописи пригадують проєкт, що його буцім-то обмірковувано на нарадах між Президентом і прем'єром Іденом, чи можна б вислати над ізраїльсько-арабський кордон невтральні війська для виключення можливости зударення там арабсько-ізраїльських військ. — Другою закордонно-політичною справою, що була заторкнена на тій пресовій конференції, це справа листування Президента з Булґаніним. Президент ствердив, що останню ноту Булґаніна (про „пакт приязни" між ЗДА й СССР) „студіюється кожного дня", і що в найближчій майбутності ЗДА дадуть відповідь на неї. Не треба — казав Президент — виминати ніякої стежки, без уваги на те, яка вона була б вузька і покручена, якщо тільки вона завела б до миру. Поки листування з Булґаніним не ведеться „в гіркому тоні", і коли воно тільки не зводиться до взаємного обвинувачування, то „завжди є якась маленька надія, що з цього може щось вирости". Таким чином — коментує преса — Президент залишив відкриту можливість для виміни дальших нот із Булґаніним.

Президент Айзенгавер під час пресової конференції

МекАртур мусів уступити, бо домагався розкриття шпигунської сітки у Вашинґтоні

Ню Йорк. — У відповідь на опубліковані кол. президентом Труманом спогади про події зв'язані з корейською війною і з димісією ген. МекАртура, як головного командувача американських збройних сил на Далекому Сході, які друкуються тепер у „Лайф"-і і в „Ню Йорк Таймс"-сі, ген. МекАртур проголосив заяву, в якій опрокидує більшість тверджень Трумана і називає їх „фантазією і вигадкою". Зокрема обвинувачує МекАртур Трумана в тому, що він сконцентрувавши всю увагу на Европу і йдучи на компроміс із комуністами в Азії, дозволив Совєтам здійснити їх пляни не тільки в Азії і в Европі, але і почати їх здійснювати тепер на Близькому Сході і в Африці. Велике зацікавлення викликало в американській опінії те місце в його заяві, де він говорить, що банда шпигунів у Вашинґтоні мала негайний доступ до всіх його найбільш секретних звітів, що їх він надсилав до уряду, і що Труман усунув його — МекАртура — із становища гол. команданта американських збройних сил на Далекому Сході, бо він вимагав розкриття шпигунської банди у Вашинґтоні і суду над шпигунами. За словами МекАртура — британські дипломати Ґю Борджес і Доналд МекЛін, які втекли потому до Совєтського Союзу, були центральними фіґурами шпигунської сітки у Вашинґтоні. Наприкінці ген. МекАртур заперечує закид Трумана про його несубординацію і називає рішення Трумана про його відкликання „відплатною репресією" супроти нього збоку Трумана і таких ворожих до нього генералів і політиків, як ген. Маршалл, ген. Бредлі, Дін Ачесон і Гарриман.

Совєтська амбасада й совєтська делеґація в ОН займаються шпигунською роботою у ЗДА

Вашинґтон. — Перед сенатською підкомісією внутрішньої безпеки відбулося переслухання Юрія Растворова, керівника совєтської розвідки в Японії на протязі 11 років, який перейшов до американців у 1954 році. Растворов заявив, що кожне совєтське дипломатичне представництво має завдання займатися шпигунською роботою і в З'єдинених Державах Америки такою шпигунською роботою займаються і керують нею совєтська амбасада і совєтська делеґація до ОН. Службовики ТАСС-а, совєтської пресової аґенції, є у 80 до 90 процентах членами військової або політичної розвідки. Шпигунську роботу ведуть такі установи, як БОКС, організація для вдержування „культурних зв'язків", Американсько - Російський Інститут та інші. Видатними совєтськими шпигунами у ЗДА і керівниками шпигунської роботи були, за словами Растворова ,колишній совєтський амбасадор у ЗДА Александер Панюшкін (в ранзі генерала військ МВД), ген. Акіміян, керівник совєтської торговельної аґенції у ЗДА, ген. Зарубін або Зубілін, третій секретар сов. амбасади, Болбін (сов. аґент, який супроводжав віце-президента ЗДА Воллеса в його подорожі по СССР), Соколов, Владикін та інші. Вели шпигунську роботу для Совєтів теж і деякі американці, але їх імен Растворов — згідно з доручениям керівника переслухань — не виявив. Про них говоритиме Растворов на секретному переслуханні підкомісії.

● **У Мадриді** коло 200 студентів здобулись на відвагу публічно демонструвати проти т. зв. Еспанського Університетського Синдикату, ніби репрезентативної студентської організації, цілком підпорядкованої урядовій партії Фаланґа. Демонстранти закидали цій організації, що вона, будучи знаряддям державної адміністрації, не дбає про потреби студентів.

ЗДА ПОВІДОМИЛИ СССР ПРО ПРИПИНЕННЯ ВИСИЛКИ БАЛЬОНІВ

Москва. — Американський амбасадор у Москві Чарльз Болен передав совєтському міністерству закордонних справ ноту у відповідь на совєтську скаргу з 4 лютого ц. р. у справі висиланих американцями бальонів. Американська нота передусім робить виразну різницю поміж пропаґандивними бальонами та метеорологічними і стверджує, що уряд ЗДА „ані безпосередньо ані посередньо" ніколи не брав участи в акції висилання над Совєтський Союз пропаґандивних бальонів. У цій справі американський уряд покликується вже на свої попередні запевнення. Зате нота ЗДА признає, що вислано багато метеорологічних бальонів і подає різні технічні подробиці про них. Більшість тих бальонів вислано з території ЗДА, але також з Европи, Аляски і Гаваїв. Їхній виключно науковий характер пояснений в різномовних написах на технічному виряді, що його поміщує кожний такий бальончик, а між іншими чужими мовами, в яких пояснено це, є теж російська мова. Єдина ціль тієї акції є дістати цінні інформації, що їх хоче мати програма наступного Міжнародного - Геофізикального року. Американська нота просить совєтський уряд, щоб він співпрацював у цьому ділі і повернув всі мірничі метеорологічні інструменти, які дістались в його руки з бальонами, які впали на совєтську територію. Водночас американська нота запевняє, що ті метеорологічні бальони рішуче не наражують на ніяку небезпеку цивільної летунської комунікації, бо вони мають такі запобіжні прилади безпеки, які виключають зудар. Проте — кажеться наприкінці американської ноти — „щоб запобігти дальшому непорозумінню і взявши під увагу застереження совєтського уряду, уряд ЗДА буде старатися припинити висилання дальших бальонів, які, за існуючими даними, могли б залетіти на територію Совєтського союзу".

Таким чином, як коментує американська преса, американський уряд рішив „для святого спокою" не висилати метеорологічних бальонів з таких околиць, відкіль бальони могли б, загнані вітром, дістатися над совєтську територію. Чи у зв'язку з цим взагалі буде припинена акція дальших метеорологічних дослідів на висоті від 30,000 до 50,000 стіп при допомозі приладів із автоматичними фотоапаратами й мірничими інструментами — про це нічого не сказано.

Пакістан приймає совєтську господарську допомогу

Карачі. — Пакістанський уряд рішив розпочати в квітні переговори з Совєтами про підписання торговельного договору, спираючись на півофіційній пропозиції Совєтів, зробленій у пресовому інтерв'ю пакістанської пресової аґенції з Булґаніним. Пакістанський уряд старається не надавати цій справі великого розголосу, лякаючись поганих наслідків такого рішення для дальших взаємин Пакістану з Заходом, тому ані міністер закордонних справ, ані міністер промислу й торгівлі не склали про це ніякої заяви. Проте преса принесла незаперечену офіційними чинниками вістку, що з початком квітня ц. р. виїздить до Москви окрема торговельна місія Пакістану. До того часу повернеться з Японії пакістанська торговельна місія, яка переговорює там про одержання приблизно подібних товарів, що їх запропонували Совєти. Пакістан хотів би дістати від СССР сталі для будови залізничих шляхів, вантажні авта й трактори та машини для важкого промислу, в заміну за скіру, сільсько - господарські продукти, бавовну і спортові прилади.

Маляї стануть в 1957 р. самостійною державою

Лондон. — Англійські й маляйські представники підписали договір, за яким Маляйська Федерація буде в наступному році проголошена самостійною державою в межах Британського Комонвелту. Договір передбачає передачу до того часу маляйським міністерствам справ внутрішньої безпеки, себто поліції і війська для зберігання миру внутрі країни, фінансів, промислу й торгівлі. Вже теперішня автономія залишає маляйцям опіку над освітою, народним здоров'ям й іншими ділянками. Маляйська федерація охоплюватиме 8 провінцій і дві англійські оселі. У справі правно - політичного статуту для Сінґапуру, що є англійською морсько - летунською базою, відбудуться в квітні ц. р. окремі переговори. Тим часом проголошено в Маляях закінчення остаточного терміну амнестії для комуністичних партизанів, які добровільно склали б зброю. Ця амнестія обов'язувала від 5 місяців, але дала тільки малі вислідн. Англійські війська й маляйська поліція розпочали новий наступ на партизанів, які нараховують коло 3,000 мужа.

В СВІТІ

● **Із Західнього Берліну** комуністи схопили й вивезли на схід колишнього старшину східньо-німецької поліції, який брав участь в робітничому повстанні проти комуністичного режиму в червні 1953 року і потім утік на захід. Під прізвищем Роберта Бялека він видав книжку про це повстання і працював у протикомуністичних організаціях. Він мав 39 років. Очевидно слід по ньому загинув.

● **Ген. Чарлз Дашер,** американський командант у Західньому Берліні, заявив протест совєтському генералові Діброві проти поведінки східньо-берлінських поліцистів, які загнались до Західнього Берліну і пробували силою завернути втікача, східньо-німецького поліциста з братовою й дітьми. Західньоберлінська поліція врятувала їх від загибелі.

● **31-літній син лідера** німецьких комуністів Макса Реймана, Ґуґо Рейман, втік із Східньої Німеччини до Мюнхену, де живе його сестра. Він боявся, що комуністи його заарештують.

● **Єлисавета II** зустрічає скрізь в Ніґерії, яку об'їздить із своїм почотом, ентузіястичне прийняття збоку місцевого чорного населення. Хоч на офіційні імпрези вона одягається в парадні сукні з великою стрічкою Ордену Підв'язки, різними орденами, королівською діядемою на голові і т. д., проте виглядає сіро в порівнянні з фантастичними барвистими одягами ніґерських достойників.

● **На Кипрі,** в столичному місті Нікозії, поліція, розганяючи демонстрацію грецьких студентів, вбила одного з них, 18-річного Петракіса Яллуріса. На знак протесту купці позакривали всі крамниці, а портові робітники розпочали страйк.

● **Християн Піно,** новий французький міністер закордонних справ, вислав Молотову листа з висловленням бажання „тіснішої співпраці для добра миру". З французького міністерства закордонних справ поспішили пояснити, що подібні листи Піно вислав до більшости великих і малих держав.

● **До Відня** прибула перша за останніх 35 років група совєтських туристів, вертаючись з зимових Олімпійських Ігрищ в Італії.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
За рік	$10.00	One year	$10.00
За пів року	5.25	Six months	5.25
За три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ВИХІДНА БАЗА

В останній спільній декларації президента Айзенгавера і британського прем'єра Ідена, проголошеній 1-го лютого у Вашингтоні у висліді триденних нарад голів урядів цих двох західніх великодержав, стверджено цілий ряд основних для західньої політики принципів, а між ними один, який повинен стати вихідною базою для всіх тих ,що ведуть визвольну політику поневолених народів і що цій політиці допомагають. У першій точці цієї декларації стверджено: „З уваги на наше переконання, що держава існує для добра одиниць, а не одиниця для добра держави, ми визнаємо основне право народів на уряди їхнього власного вибору". Це основний принцип для всіх, а з нього виводиться черговий, стверджений у другій точці декларації, який вважаємо за основний для визвольної політики. Цей принцип звучить:

„Ці наші переконання є далеко більше, ніж тільки теорія чи доктрина. Їх переведено в актуальне ведення нашої політики, однаково внутрішньої, як і закордонної. Ми є членами Атлантійського Чартеру, Чартеру Об'єднаних Націй, Патомацького Чартеру і Чартеру Тихоокеанського. У них ми, разом з іншими нашими приятелями, присвятили себе меті САМОУПРАВЛІННЯ І НЕЗАЛЕЖНОСТИ ВСІХ КРАЇН, НАРОДИ ЯКИХ БАЖАЮТЬ І СПРОМОЖНІ ВТРИМАТИ НЕЗАЛЕЖНЕ ІСНУВАННЯ".

Це й є той основний для західньої визвольної політики принцип, і він повинен стати вихідною базою для всіх тих, яким на цій політиці і її розвитку залежить. Іншими словами цей принцип можна з'ясувати так: усі країни мають право на незалежне державне існування, але народи цих країн мусять насамперед доказати, що вони такої державної незалежности справді бажають і що вони до неї під кожним оглядом дозріли.

Давати ці докази в обставинах поневолення — справа дуже тяжка. Поперше — вже самий факт поневолення може насувати сумніви, чи поневолений нарід справді бажає незалежного державного існування і чи до нього він дозрів, якщо його не зумів удержати. В додатку, ці сумніви збільшує всіми величезними й неперебірливими засобами окупантська пропаґанда .Отже, яких неймовірних зусиль потрібно, щоб з такими „обставинами" боротись і в таких обставинах доказувати це бажання та зрілість до самостійного державного життя поневоленого народу.

З цієї свідомости повинна виходити і вся наша допомога визвольним змаганням українського народу. Очевидно, що ми маємо всі докази на те, що український нарід „бажає і спроможний втримати незалежне існування". Величезний арсенал цих доказів збільшується кожного дня новими виявами цього бажання і цієї спроможности, підтверджених гекатомбами нових жертв. Проте, ці докази треба світові показати, і показати так, щоб вони були ясні та переконливі, щоб їх не могли ані заперечити, ані навіть притемнити жадні ворожі брехні, які з черги треба виявляти.

Український нарід у неволі і не має можливостей вільно обороняти себе перед світовою опінією. Ми, українці у вільному світі ,маємо обов'язок і велику місію бути адвокатом і рівночасно головним свідком оборони нашого поневоленого народу. Тільки повна свідомість цього допоможе нам цю ролю виконати. Навіть у звичайному судівництві записано безліч прикладів, коли ув'язненого позбавлено на довший час волі або й засуджено тільки через те, що його адвокат був недолугий або його свідки байдужі. Не інакше мається справа і в історії народів.

Пам'ятаючи про з'ясований, власне повторений у Декларації Айзенгавера-Ідена принцип про „присвяту" західнього світу меті „самоуправління і незалежности всіх країн ,народи яких бажають і спроможні втримати незалежне існування", наша головна оборона і допомога українській визвольній справі повинні йти саме в тому напрямі, щоб ці докази і цю спроможність виявити. Було б помилково думати, що це ми можемо зробити виключно нашими публікаціями та силою наведених у них арґументів. Куди бо важливішим і переконливішим арґументом може бути наша власна поведінка і наша власна творчість. Доброю зорганізованістю та впорядкованістю внутрішніх відносин, прикладною поведінкою в усіх відношеннях та невсипущою творчістю на всіх ділянках ,як і нашим сказаним та написаним словом, ми можемо послужити нескривленим ворогами дзеркалом українського народу, даючи недовірливому світові найбільш переконливий доказ українського бажання та української зрілости до самостійного, державного життя. Це — наша вихідна база і наша велика місія, яку ми можемо здійснити тільки в повній свідомості і тільки спільними зусиллями .

„ВЕЛИКИЙ ДОНБАС"

Останніми роками внаслідок геолого-розвідкової праці на теренах, сумежних з Донецьким вугільним басейном, розкрито цілий ряд нових вугільних зложищ. Справі їх використання Москва присвячує величезну увагу. Особливо актуалізується ця справа в зв'язку з тим, що Донбас — найстаріший в Совєтському Союзі кам'яновугільний басейн, інтенсивне використовування якого провадиться вже більше як століття і який дає одну третину загального вуглевидобутку СССР — у верхніх шарах вугільних покладів почав вичерпуватись. Для розкриття шарів високоякісного вугілля, запаси якого обчислюються ще на багато десятків мільярдів тонн, приходиться тепер значно поглиблювати існуючі шахти і будувати нові далеко більшої глибини як дотеперішні. Це, звичайно, погіршує умови експлюатації, здорожчує видобуване вугілля і підносить вартість новобудованих підприємств.

На вимогу Москви, яка повністю доцінює значення українського вугілля для розвитку совєтського промислу, геологи ще в 1930-х роках провели велику роботу, досліджуючи сусідні з Донбасом терени. Внаслідок цих досліджень границі старого кам'яновугільного басейну значно розширились, далеко перейшовши за межі Сталінської, Ворошиловградської та Кам'янської областей. Дальші дослідження привели до зовсім несподіваних результатів. І тоді вперше заговорили в пресі вже про „Великий Донбас", як цілий комплекс кам'яновугільних районів в центрі України.

І так, багатющі поклади вугілля виявлено на теренах, що лежать на захід, схід і північ від старих границь Донбасу. Розкриті розвідкою вугленосні площі басейну поширилися більше як у два рази. Крім збільшення площі вже відомих вугільних верств, розвідка виявила широкий терен промислової вугленосности т. зв. долішнього карбону, тобто тих кам'яновугільних покладів, які в Донбасі старих границь не мали продуктивних шарів.

В напрямі Дніпропетровської области границі Донбасу відсунено на 200 кілометрів. В цьому західньому секторі Великого Донбасу, що його названо Західнім Донбасом, особливо велике значення мають терени Петропавлівського, Павлоградського та Межівського районів. Багатством вугільних покладів ці райони не поступаються перед районами старого Донбасу, а якістю знайдене тут вугілля належить до найкращих ґатунків.

Новий вугільний район — Західній Донбас — своїм обширом дорівнює таким найбагатшим на вугілля районам, як Сталіно-Макіївський та Чистяково-Сніжнянський разом узятим. На підставі геолого-розвідкових даних, в цьому секторі плянується побудувати значну кількість копалень різної потужности. Як твердять совєтські фахівці, продукція копалень Західнього Донбасу дозволить наблизити сирівці до коксохемічних заводів Придніпров'я, поліпшити постачання палива промисловим районам Дніпропетровської та інших областей України.

Московські плянувальники прив'язують величезну ролю Західньому Донбасові в забезпеченні дальшого зростання вуглевидобутку. Його успішне „освоєння" ставиться перед шахтобудівниками та гірняками України як одне з найважливіших завдань шостої п'ятирічки.

Опрацювання проєкту „освоєння" нового вугільного району, як подає совєтська преса ,в основному закінчено. В першу чергу заплянowано розробляти Петропавлівсько - Межівське родовище. За роки шостої п'ятирічки тут має бути побудовано понад 20 копалень завглибшки 200-400 метрів. „Західній Донбас, — читаємо в „Правді", — буде гостро відрізнятися від старих районів басейну: він не матиме всіх тих „історичних нашарувань (так званих „собачєєвок", як називають шахтарі свої селища — Ред.), характеристичних для Донбасу старих границь, де нове, сучасне й досі зберігається поруч старого, відсталого". Отож, у копальнях Західнього Донбасу ,крім механізації вуглевидобутку, передбачається максимальна механізація та автоматизація робіт на земній поверхні, що дозволить осягнути вищої продуктивности. По-новому плянується розміщення копалень, обслужних підприємств, а також шахтарських селищ. Кущі з 3-4 копалень будуватиметься недалеко один від одного, з тим, щоб населення шахтарських містечок не перевищувало 25,000, а відстань між ними — трьох кілометрів. Немащо казати, що робітників для цих копалень знову ж таки мобілізовуватимуть „добровільним порядком" з-поміж української молоді.

У 1955 році почалися перші роботи над „освоєнням" Західнього Донбасу. З совєтських газет довідуємося, що лише в цьому році, в зв'язку з новим економічним плянуванням, почали відновлювати зруйновану під час війни залізничу маґістралю Красноармійське - Павлоград, яка проходить майже через центр нового району шахтного будівництва і сполучить з ним найбільші промислові центри Сталінської, Дніпропетровської та інших областей. Ця маґістраля матиме широко розгалужену сітку під'їзних залізничих колій, якими транспортуватиметься до новобудованих капалень будівельні матеріяли, а згодом і видобуване вугілля. У Павлоградському районі вже почали будувати першу дослідно-експлюатаційну копальню Тернівська ч. 1.

З усього сказаного вище виходить, що роля України, як основного постачальника найвищих ґатунків вугілля для совєтської промисловости, не тільки не зменшується, а майже вдвоє зростає. Нові московські пляни розбудови важкої індустрії в Середній Азії, зокрема на Сибіру і в Казахстані ,в зв'язку з цим значно ускладнюються, бо ж паливо для побудованих у цих районах підприємств прийдеться перевозити з далекої України, якій признача́ється другорядна роля в важкій промисловості, а натомість поршорядна в продукуванні „хрущовського сала" — кукурудзи. Проблемам створення Великого Донбасу, через який Москва у великій мірі посилить колоніяльний визиск України, наші економісти мусять присвятити належну увагу.

Окремою темою є розбудова вугледобувної промисловости в західніх областях України, де в останніх роках також виявлено значні вугільні поклади, які повною парою нині експлюатуються.

В. С-ко

ЗА КОНСОЛІДАЦІЮ — БОДАЙ КОМБАТАНТІВ

Коли 9 жовтня 1949 р. з'їхалось до Ню Йорку 136 колишніх українських вояків українських і неукраїнських армій та військових формацій, вони виявили ту зрілість, до якої зобов'язувала їх їхнє вояцьке минуле і теперішня громадська діяльність. Члени існуючої в ЗДА Стрілецької Громади зреклися своєї організаційної назви і, разом з іншими учасниками з'їзду, створили нову організацію під назвою Об'єднання бувших вояків - українців в Америці (ОбВУА). За статутом цієї нової, чи пак зреорганізованої і поширеної комбатантської організації критерієм членства в ній є не участь в колишній українській військовій формації, а українська національність колишнього вояка. Себто, ОбВУА об'єднало в собі всіх українців, що були вояками в Дійовій Армії УНР, УГА, австрійській, польській, старій російській чи червоній арміях, вийшовши зі слушних засновків, що байдуже кого з вояків зодягла доля в яку військову уніформу — всі вони напевно хотіли бачити у висліді воєнних дій і власної вояцької служби вільну державну Україну. Траґізм всіх уярмлених і поділених між чужими державами народів завжди полягає в тому, що сини того самого народу опиняються на протилежних лініях бойового фронту. Політична зрілість членів - засновників ОбВУА полягала в тому, що вони поставили віру в чесність української одиниці й патріотизм колишнього військовика - українця понад усі формальні критерії.

Можна дискутувати над тим, чи правильно зробили ті колишні вояки-українці, які прибули до ЗДА вже після заснування тут ОбВУА й заклали власні нові комбатантські організації за принципом, що його відкинули були члени - засновники цієї найширшої організації: за принципом приналежности до одної конкретної колишньої військової формації. Не вдаючися вже в розгляд причин, чому так сталося (тим більше, що про це вже чимало разів говорено й писано), фактом є, що, крім ОбВУА, постали в ЗДА організації колишніх вояків УПА і колишніх вояків 1-ої Української Дивізії, при чому впродовж дальших років і ті організації не залишились одностайні. Таким чином на українському комбатантському фронті в ЗДА запанувало теж розпорошення. Маючи на увазі такий стан, вже на 2-у Делеґатському З'їзді ОбВУА в Ню Йорку, що відбувся 7 бер. 1953 р., після довгих нарад окремої Комісії, змінено статут організації в тому напрямку, що, поруч із фізичним, персональним членством, допущено членство окремих комбатантських клітин з забезпеченням їм власної автономії, за зразком існуючої відразу в рямцях ОбВУА автономічної організації Братства УСС, до справ якого провід ОбВУА ніколи не вмішувався. Але, не зважаючи на такі найширші статутові можливості й найкращу волю керівних органів ОбВУА, український комбатантський фронт в Америці все ще розбитий.

І тому новий, заповіджений на 11 лютого ц. р. у Филаделфії 4-ий Делеґатський З'їзд Об'єднання бувших вояків - українців в Америці повинен проходити передусім під знаком тих найширших проблем, які стоять перед колишніми вояками - українцями, без уваги на формацію, до якої вони належали: 1. Вдержання і скріплення духового зв'язку між усіми колишніми вояками - українцями, що прагнуть відновлення знищеної української державности, 2. діяння в такому напрямку, щоб після вимертя активних борців за українську державність з рр. 1917/21, пам'ять про збройну боротьбу за Україну підтримували члени пізніших, багато молодших військових формацій, які є тепер ще у молодому віці, 3. діяння на терені З'єднених Держав, громадянами яких стають українські комбатанти ,в тому напрямі, щоб принести найбільшу користь визвольній справі України, 4. для успішности осягнення цих цілей, як з погляду конечности плекання традицій збройної боротьби за вільну Україну, так і з погляду реалізації актуальних завдань на тутешньому терені — перевести організаційне об'єднання комбатантських рядів. Консолідація українського комбатантського фронту в Америці не є ціллю самою для себе. Це — тільки засіб, конечний і неминучий для осягнення цілей, що їх має не тільки ОбВУА, але й кожна комбатантська організація, яка тепер стоїть поза ОбВУА. Якщо ще три роки тому були ентузіясти окремих комбатантських груп, які мотивували потребу цієї окремішности прерізними арґументами (серед них, безумовно, були також арґументи поважні), то сьогодні вже, мабуть, не підлягає сумніву, що на довшу мету не зможе втриматись в Америці ні одна українська комбатантська організація, якщо вона існуватиме окремо. Тільки в злуці може бути запорука існування такої нашої організації. І тому „комасаційний" процес є, так би мовити, біологічною конечністю, а „парцеляційний" процес, чи навіть зберігання теперішнього „розпарцельованого" стану — є самогубством.

Окремою проблемою українського комбатантського фронту в Америці є налагодження духового зв'язку з Українсько - Американськими Ветеранами, себто колишніми вояками американської армії українського роду. Брак духового зв'язку і брак зрозуміння у членів цієї останньої організації ідейних та розумних засновків постання ОбВУА й інших існуючих тут українських комбатантських клітин є, мабуть, найважливішою перешкодою, чому досі не вдавались всі спроби нав'язати організаційний і діловий зв'язок. Коли пригадати, що члени всіх тих організацій включно з американськими ветеранами гармонійно співпрацюють на різних загальногромадських відтинках, то не можна виключати можливости успіху після дотеперішніх невдач. Поважним мостом для зв'язку між обома цими організаціями комбатантів - українців є масове членство в ОбВУА українців з американської воєнної кампанії в Кореї.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Д-р Осип Берест

СЛІДАМИ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Дослідження життя-буття первісної людини належить до найважливіших і найбільших відкрить XX віку. Історія дослідження печер льодової доби, що тривала від 60,-000 років до 10,000 років перед Христом, починається з початком нашого віку і триває безперервно досьогодні. Головним тереном дослідження печер первісної людини є південна Франція (Періґорд) та південна Еспанія, де відкрито славнозвісну печеру в Альтаміра. В цих печерах знайдено: гроби з останками (кістками) первісної людини і первісних звірят, гравюри на кістках мамута і рогах оленів. Але до найважливіших відкрить належать малюнки ,знайдені на стінах печер ,де жила первісна людина. Ці малюнки, враз з іншими знахідками є важливими документами, які свідчать про те, як жила первісна людина, як вона полювала на первісних звірів (мамут, візент, олень, ведмідь, дикий кінь ін.) та який був її світогляд.

Треба відмітити, що засяг первісної людини обіймав велетенські простори :починаючи з півночі, він охоплював Скандинавію і північний Сибір, сягаючи на південь через Францію та Еспанію до північної Африки і далі аж до Єгипту. Сліди первісної людини знайдено також на наших землях: в Західній Україні виявлено добре заховані останки мамута, а на лівому березі Дніпра — печери первісної людини. На тому велетенському обширі знайдено в печерах малюнки первісної людини, що виказують той самий стиль і той самий зміст. Деякі з тих малюнків є кольорові і зображують звичайно первісних звірят та ловецькі сцени. Людина виступає на цих малюнках рідко. Ловецькі сцени, що їх представляють печерні малюнки, пов'язані з ловецькими чарами та таємним церемоніялом, що відбувався перед тими образами. .Деякі образи звірят мають сліди пострілів з лука. Отже, до цих образів стріляно, образи зашіптувано, перед ними відбувався перший культ почитання таємних сил природи.

Цікаво відмітити, що дослідниця Фридерика де Лебун знайшла на Алясці в скелях образи звірят та риб, перед якими ескімоси відбувають таємні ловецькі ритуали, щоб забезпечити собі в такий спосіб добрі лови. Дослідник Мальштрем сповіщає, що в Ляпляндії досьогодні зберігся звичай чарувати образи звірят, що на них полюють тубільці.

Є підстави припускати, що згаданими магічними, таємними ритуалами керували чарівники. Вони були в одній особі мистцями, що малювали рисунки на стінах печер, жерцями і, правдоподібно, лікарями, так само, як шамани в ескімосів або чарівники в індіян Північної Америки. В печері Троїс у Франції зберігся на стіні ,портрет першого чарівника - жерця. На цьому малюнку він представлений у ритуальному танку, зодягнений в оленячу шкіру з розгалуженими рогами на голові.

З вище наведеного бачимо, як магічний світогляд опановував духовий світ первісної людини.

Цей світогляд знаходимо також у жертвах, що є першими початками релігійних вірувань. Жертвувано звірята, подібно, як це є й сьогодні у примітивних народів. Духовий світогляд первісної людини віддзеркалюється також в культі померлих. В давній палеонтологічній добі ховали людину в зігненій позиції, з рукою на голові, що була обложена каменями. В новій палеонтологічній добі уже все тіло небіжчиків обкладали камінням, а крім цього давали їм зброю, прикраси та їжу, як речі потрібні в позагробовому житті.

У деяких гробах кам'яної доби знаходимо лише черепи звернені в західню сторону, — до „царства померлих". Можливо, голову ховали окремо тому, що, згідно з віруванням, вона була осідком душі. Так людина вперше відкрила душевний світ! Спосіб хоронити голову окремо знаходимо також в стародавньому Єгипті та у деяких примітивних народів.

З інших образів первісної людини треба згадати малюнок з печери Когулю в Еспанії. Цей образ представляє дев'ять жінок в довгих шатах, що гуляють довкола одного мужчини. Докладно невідомо ,що цей малюнок має означати. Можливо, змальовано тут перший культ, зв'язаний з статевим дозріванням, подібно, як це є у примітивних народів.

В 1840 році відкрили випадково чотири хлопці в Ляско (Франція) нову печеру первісної людини. В цій печері знайдено рисунок, що представляє мамута, лежачу людину і птаха. Існують різні коментарі цього рисунку. Здогадуються, що птах представляє душу померлої людини, подібно як це є у віруваннях і, зображеннях старовинних єгиптян.

Можна сподіватися, що дальші дослідження печер первісної людини принесуть нові відкриття і нові несподіванки.

На закінчення скажемо, що розвиток малярського мистецтва первісної людини відбувався тими самими шляхами, що й модерного малярства: від лінійного зображення через образове до абстрактних форм.

ЯК М'ЯКО ВЕЧІР...

Як м'яко вечір тіні стеле!
Зачарований дивлюсь туди,
Де колихають темну зелень
Дощем побризкані сади.

За ними поле половіє,
Там мак цвіте, стежинка в нім...
Чому ж не йдеш, моя леліє?
Твій подих в вітрі запашнім.

Я забуваю: в цій годині
Далека ти. Не в цім краю
Твій погляд милий, темно-синій
Світив на молодість мою.

Вечірнє небо навіває
Незбутніх мрій, дивочних дум...
Я забуваю — все минає,
Як блиск роси, як вітру шум.

ВОЛ. СВІДЗІНСЬКИЙ

Іван Смолій

ЗРАДА

(Оповідання)

(8)

У дверях, як тінь, з'явилася Люба, надійшовши звідкілясь. Юрівський і Валя мовчали, але їх близькість говорила про все. Люба мимоволі закрила обличчя руками. Вона не мала сили з'явитися між ними. Тихо, нечутно ступила вона кілька кроків назад, за одвірок, за двері і завмерла там, прислухаючись.

— Так, я ваш щирий приятель ,— говорила Валя. — У нас, Павле, забагато спільних таємниць, щоб ми були далекі й байдужі одне до одного .Ми мусимо бути приятелями на життя і на смерть. Хіба це вам буде важко? Хіба по цьому всьому не відчуваєте до мене приязни?

— Так. Я відчуваю до вас приязнь, — потвердив Юрівський. — Але, Валя Симоновна, що тут діється, як все плутається! І чому я в тому всьому? Чому мені не дано змоги працювати спокійно? Більш нічого.

— Оце я хочу вам дати. Щоб ви, Павле ,могли спокійно працювати. Щоб ваш великий педагогічний талант і любов до діла не пропали. Ваша показова лекція в Дороговичах пройшла блискуче, сам завідатель районного відділу запитував потім мене про вас, висловлював найкращі похвали. Таких людей, як ви, наша влада вивищує. Вам дадуть можливість розгорнутися. Я бачу вас уже в районі ,в області, все вище. Я допоможу вам вийти на вершини ...

— Я не розумію вас, Валя Симоновна, — промовив Юрівський.

— Не розумієте? — ахнула розчаровано Валя. — Що ж тут розуміти?

— Я можу зрозуміти вашу прихильність до мене. Але... але її межі переходять звичайну приязнь.

— А коли б моя приязнь не переходила звичайних меж, що було б сьогодні з вами? Знаєте?

— Знаю.

— І що ж? Осоружна я вам по тому всьому?

— Ні.

— Погана співробітниця?

— Валя Симоновна, чи треба аж цілої тієї історії, щоб визначити наші взаємини? Хіба ж не жили ми в згоді?

— Жили. І я хотіла б, щоб жили довго, жили близько. — І, — вона нахилилася до нього інтимно, — і не розлучалися ніколи.

— Я не розумію вас знову, — сказав Юрівський, згортаючи волосся з розгарячeного чола.

— Не розумієте? Так ось уявіть собі. Ця квартира. І в ній тільки ми двоє. Не заперечуйте, я знаю. Ви зобов'язані пригадати мені, що маєте жінку. Але яке ж оте подружнє щастя? Не кожному воно всміхається. Я ось між вами, бачу все і, здається мені, Любов Павлівна не любить вас. Ви чужі їй.

— Валя Симоновна! — запротестував Юрівський.

— Вона зовсім не розуміє вас, — настирливо продовжувала Валя. — Вона самолюбна і через те не може оцінити вас. Вона вимагає від вас всього й не здібна дати вам дрібки щастя й спокою. Вона ж мучить вас день-у-день своїми химерами.

— Валя Симоновна, ви забуваєтеся.

— Так, Павле! Я майже забулася. Я була так близько щастя, що ось-ось здавалося і я впіймаю його. Але я впіймаю його... Я бачу вже шляхи... Ми розбалакалися, а тут пора на збори. І вам пора.

— Які збори?

— Збори, Павле Івановичу. Хіба не знаєте, як навантажують нас додатковими обов'язками? Кінчайте свою роботу.

Вона взяла зі стола каструлю і понесла в свою кімнату.

Юрівський стояв біля столу, розтираючи чоло. Потім присів, пробуючи працювати.

Люба ввійшла тепер мовчки.

— Ти... була вдома? — запитав Юрівський, вражений її появою.

— Я ходила в село, — відповіла вона, роздягаючись.

Юрівський кинув роботу, заходив по кімнаті, врешті присів на канапі біля Люби, що понурила голову в книжку.

— Ех, Люба, Люба! — заговорив він. — Відложи книжку. Я мушу поговорити з тобою.

— Прошу, — потвердила Люба, не випускаючи книжки з рук.

— Відложи книжку, — просив Юрівський, стишуючи голос. — Я мушу сказати тобі щось неймовірно важне!

Він замовк, бо з другої кімнати надійшла Валя з тарілкою в руці, пройшла в кухню, наспівуючи, вернулася по хвилині й зупинилася перед Юрівським.

— Як же ж, Павле Івановичу? Підем? — запитала, зовсім ігноруючи Любу.

— Куди?

— На збори. Я ж казала вам.

— Про ніякі збори я сьогодні не чув, — відповів Юрівський.

— Є збори. І на них ви необхідні. Закладають колгоспне зерносховище.

— Нехай собі закладають. У мене тут роботи досить.

— Але вас потрібно там.

— Ви ж ідете, ви можете мене заступити.

— Думаєте, що ви і я — все одно? Дуже приємно знати. Но вони все таки прийдуть по вас. Краще б пішли зо мною.

Валя пішла в свою кімнату, вернулася, одягнена в пальто, і вийшла.

— Можеш іти теж. Не зважай на мене, — промовила Люба по хвилині мовчанки.

— Люба! Що ти говориш!?

— Ще доженеш, — повторила Люба.

— Це неймовірне. Ти думаєш про мене як про останнього простака. — Ти звертаєшся до мене, як до зовсім чужої людини. Що сталося з тобою? Де твоя довірливість і ніжність? Хіба ти не бачиш як я мучуся, що чужі люди топчуть наше щастя, як звідусіль ждуть нас удари.

— А я остерігала тебе, як воно буде, та даремно. Ти не послухав. Ти був глухий на мої благання. Тебе щось тут тримало. Тепер маєш його.

— Що маю? — ахнув Юрівський.

— Маєш те, чого бажав. Кожного дня, кожної хвилини маєш біля себе.

— Ти хочеш сказати, що я маю щонебудь спільного з Валею? Що це моя комбінація, що вона сюди переселилася?

Люба мовчала вперто, відвернувшись від чоловіка.

— Люба, — промовив Юрівський зломано. — Ти можеш подумати про мене таку погань? Скажи, що ні! Скажи! Заперечь!

— А ти заперечиш?

— Що заперечу?

— Заперечиш все, що діється між вами?

— Що діється між нами?

— Не скажеш! Не зрадиш таємниці!

— Якої таємниці?

— Таємниці, яка зв'язує вас обидвоє.

— Ах, Люба! — вхопився Юрівський за голову. — Якби ти знала!

— Ні, я не знатиму, ти не скажеш і я не допитуюся. Я не хочу знати нічого.

— Люба, ти своєю поведінкою так відштовхуєш мене, що я вражений до глибини. Я обурений на тебе.

— Очевидно!

— Так. Ти виводиш мене з рівноваги своїм спокійним, холодним голосом. Все має свої межі. У мене ж такі страшні, поплутані справи, що я не знаю, що почати, а ти мучиш мене безглуздими підозрами.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У ДІТРОЙТІ

Група українців під час піднесення українського прапора на ратуші міста. Стоять: голова Відділу УККА в Дітройті М. Дужий (третій зліва), біля нього радна міста Дітройт М. В. Бек, далі пп А. Козак, Т. Михальчук і Б. Верещинський — члени Управи Відділу УККА.

СВЯТА ДЕРЖАВНОСТИ І СОБОРНОСТИ

У Ютика, Н. Й.

Вже в п'ятницю 20 січня повідомляла місцева пополуднева преса про те, що делеґація Відділу Українського Конґресового Комітету Америки в складі пп. проф. І. Василик, І. Горбовий та С. Цибрух мала побачення у посадника міста п. МекКеннана і передала йому український прапор, який в дні 22 січня буде піднесений побіч американського прапора на місцевій ратуші, для відзначення 38-их роковин постання Української Народної Республіки. Місцева радіовисильня у вечірніх передачах теж згадувала про цю подію.

В суботу 21 січня помістила преса короткий інформативний історичний матеріял та проклямацію посадника міста, в якій закликав він, між іншим, всіх мешканців міста разом з українцями святкувати цей день, що є символом віри у перемогу духа свободи.

Святкування 38-мих роковин Державности розпочалося в неділю ранком, коли на ратуші піднесено український і американський прапори. В церквах св. Володимира Великого, св. Петра і Павла та св. Покрови було відслужено торжественні Богослужби в намірениі Українського Народу. В год. 12-тій через радіовисильню посадник міста проголосив Проклямацію Українського Дня в Ютиці.

Святочна Академія, яка відбулася того дня, була завершенням у відзначенні подій 22 січня 1918 і 1919 років. Цікаву змістом доповідь виголосив інж. П. Ярмак, учасник подій. Хор, під орудою п-ні О. Кокодинської, як репертуаром, так і виконанням, дав найкращі точки в програмі.

С-х.

25 РОКІВ НА ПЕРШІЙ ЕВНЮ

Інтерв'ю з п. Платоном Стасюком з нагоди 25-річчя перебування його м'ясарського бизнесу у власній домівці в Ню Йорку.

Відомий український бизнесмен і громадянин, п. Платон Стасюк, відзначує в цьому році 25-річчя перенесення свого великого м'ясарського підприємства — продаж м'яса і власний виріб м'ясних продуктів — до власного будинку при 1-ій Евню в Ню Йорку. З цієї нагоди Редакція поставила п. Платонові Стасюкові кілька запитів, що могли б інтересувати загал читачів, та одержала на них такі відповіді:

— Які були початки Вашої теперішньої праці? В яких обставинах Ви перейшли із своїм підприємством до нового дому і як це сталося?

— Я започаткував свій бизнес ще у 1918 році із спільниками жидівської національности, в горішній частині Ню Йорку, де ми мали 5 крамниць тільки з сировим м'ясом. Своє підприємство на Першій Евню я оснував — також зі спільниками у квітні 1922 року. В березні 1923 наша спілка розв'язалась і я залишився самостійним власником. З різних фінансових причин та у зв'язку з біржевою панікою у 1929 році я рішився присвятити більше часу, як раніше, бизнесові, а для поширення його я перенісся до власного будинку під ч. 124 Перша Евню, і саме ту подію відзначаю на переломі 1955 і 56 років, як своєрідний ювілей своєї фірми.

— Які це мало наслідки для Вашого підприємства і чому властиво завдячуєте його успіх?

— Мої приятелі і знайомі, а також поважні бизнесмени інших національностей перестерігали мене перед здійснюванням плянів щодо поширення підприємства на власний виріб м'ясних продуктів, що, очевидно, вимагало окремих дорогих влаштувань, але я не послухав песимістів і — виграв. Відразу, буквально впродовж днів, мій бизнес зріс на яких 150%. Цей свій успіх завдячую різним чинникам, — передусім клієнтелі, яка мене підтримала, а в дальшому пресі, яка є найкращим посередником поміж продавцем і консументом. Успіх мого підприємства був би неможливий, коли б я від самого початку не завів дуже строгих приписів щодо утримування чистоти в ньому, чемної послуги і доброї якости продаваних товарів. Добре ім'я фірмі зробила докладність у виплачуванні всіх її зобов'язань та вкінці — успіх кожної праці залежить в немалій мірі від її фахового знання.

— Що Ви думаєте про теперішні можливості таких і подібних підприємств для початківців?

— Америка — велика і багата країна. Тут є великі можливості для людей здібних, чесних, незламаних морально та підприємчивих. Бизнесу треба вчитися, але його треба також мати „в крові" і треба любити його. Як когось „тягне" до більшого бизнесу, то я не радив би нікому брати такий тягар відразу на себе самого, на одну людину. Для такого підприємства треба дібраних членів організації, а робітників треба трактувати по-людяному й не жалувати доброї заплати для доброго працівника. Мати бизнес і працювати по 15—18 годин денно — 7 днів у тиждень — це не бизнес, а невільництво, і я відраджую так братися до діла. Треба наслідувати приклад досвідчених людей, а не слухати порад нефахових осіб. Не завсіди добре вчитися бизнесу щойно у своєму власному бизнесі, коштом вложених туди своїх і чужих грошей. Як студіюється кожну іншу професію, так само треба заздалегідь студіювати й бизнес.

— У чому Ви вбачаєте головну причину замалої фахової підготови наших бизнесменів?

— У тому, що замало нашої молоді було і все ще є у фахових торговельно - промислових школах і курсах. На це теж склались поважні причини. Відомо, що давня наша іміґрація в Америці не мала зрозуміння для купецького й промислового звання, бо, приїхавши сюди дуже бідна, хотіла, щоб її діти стали „панами", утотожнюючи те „панство" з урядничим станом. Не було теж і, на жаль, все ще нема достатнього зрозуміння цієї справи у нашій пресі. Вірніше кажучи, вона теоретично це дуже добре розуміє і пояснює, але не ведеться у нас у пресі постійної і систематичної кампанії в цьому напрямку. А таку кампанію вели свого часу, ще перед першою світовою війною, поляки й чехи, які розуміли, що без своєї економічної сили не поможе рідній справі ніяка словесна патріотична пропаґанда.

— Широкі кола нашого громадянства знають Вас не тільки, як успішного підприємця, але й активного та жертвенного громадянина. Як Ви погоджували працю і дбайливість за підприємство з громадською активністю та жертвенністю і чи воно мало якийсь взаємний вплив?

— Я не приписую собі ніяких спеціяльних заслуг для нашого суспільного життя, а виконував я тільки частинно свої громадські обов'язки, оскільки міг. Я старався нераз служити порадами в різних випадках, але з моїми думками не завжди і не всі погоджувались, дармащо згодом, по кількох роках, ці думки практично справджувались. Щодо жертвенности, то я може й не виконав всіх обов'язків, але не треба забувати, що, будучи американцем та маючи різнонаціональну клієнтелю, я не можу легковажити теж і неукраїнські гуманітарні справи. Щодо впливу жертвенности на бизнес, то мушу зазначити, що — на жаль — такі речі оцінює тільки розумна й інтеліґентна людина.

— Що Ви думаєте про наш загальний теперішній купецький стан і про можливості його розвитку, як і тенденції того розвитку?

— Правдивої статистики нашого купецтва в Америці ми, українці, ніколи не мали і не маємо, як теж нема в нас оприлюднених різних актуальних даних про наше купецтво. А тому, що на таке поважне питання треба б відповісти на підставі друкованих матеріялів, то — при їх відсутності — дуже трудно щось сказати, тим більше, що навіть ті речі, що їх написано на цю тему, писали аматори. Є в Америці чимало українських індустріялістів і поважних підприємців, але чомусь-то ми не могли ніколи порозумітись у станових і громадських справах. Ми взаємно близькі й далекі! Здорове явище в тому, що наша нова іміґрація береться до бизнесу, хоч в деяких випадках це діється зашвидко, без попередньої фахової підготови й практики.

— Що Ви думаєте про теперішній організаційний стан і можливості наших бизнесменів?

— Організаційні спроби нашого купецтва на терені Ню Йорку відбувались ще в 1927 році, потім у 1940 р., врешті три-чотири роки тому. Знаю, що в кількох містах Америки є Союзи бизнесменів. Такі організації дуже корисні для пересічного, особливо дрібного бизнесмена, з різних практичних причин. Вони корисні теж для нашого загалу. Теперішній стан наших купецьких організацій не є світлий, хоч є ентузіясти цього діла і люди доброї волі. Безумовно, організаційні можливості є великі, але щоб їх використати — треба не тільки здорової, чесної й ідейної ініціятиви, але й відповідного практичного підходу та організаційного таланту. Треба теж, щоб і організатори і члени дійсно були купцями та ними почувались.

— Що думаєте про загальний стан нашої спільноти в цій країні під теперішню пору?

— Це дуже цікава проблема, але й не дуже легко відповісти на неї. Український загал в Америці — це нарід надзвичайно доброї волі. З прибуттям нової іміґрації ми дістали багато освічених і талановитих людей. Правда, є між „новими", як і було між „старими", чимало таких, від яких годі сподіватися користи для громади, але це явище треба виправдати фактом деморалізування нашого народу його ворогами. Ми інколи занадто запальні й замало витривалі, замало теж було і є у нас провідників, які контролювали б наші дії і пляново керували ними. Ми єднаємось і розбиваємось, бо забагато людей більше кохається у фразах, як у ділах. Найкращим доказом такого мого твердження є теперішні наші збіркові акції й стан Народного Фонду. Болюче, але правдиво.

— Які Ваші індивідуальні пляни на майбутнє?

— Мої індивідуальні пляни? No comment!

ЗА КОНСОЛІДАЦІЮ — БОДАЙ КОМБАТАНТІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Всі ці проблеми такі широкі й поважні, що всі інші турботи Делеґатського З'їзду повинні зійти на задній плян. В ніякій організації нема ідеальних відносин, нема їх теж і в ОбВУА. У деяких Відділах позначились дисонанси на тлі цілком анахронічних дискусій, чи то ще більш анахронічних обласних анімозій. А втім, такі і подібні льокальні спори і труднощі не повинні стояти на перешкоді у здійснюванні головних завдань. Коли ж і згадується тут про ці тіні, то саме для підкреслення їхньої маловажности на тлі вищенаведеної комбатантської проблематики. Цей найближчий Делеґатський З'їзд ОбВУА, поруч із строго - діловими нарадами, має причину відбутись в особливо піднеслій атмосфері. Ось саме у цьому році минає 30 років від заснування в Америці комбатантської організації Стрілецька Громада. В листопаді мин. року минуло 10 років від оснування в Новому Ульмі в Німеччині Товариства Українських Вояків, що потім прийняло назву славного Союзу Українських Ветеранів. У цьому році припадає 30-річчя трагічної смерти Головного Отамана Симона Петлюри. Пригадка цих дат і тих змін, які в в міжчасі зайшли у світі та в українській дійсності , допоможе розв'язати всі питання на З'їзді під кутом найширших, а не найвужчих аспектів. Від кого можна сподіватися ширшого овиду й більшої взаємної вирозумілости та більшої солідарности у загальному побратимському таборі, як не від комбатантів? Хто має претендувати на моральний авторитет у громадянстві, як не організація комбатантів? Чим іншим можна здобути собі моральний авторитет, як не своєю одностайністю, що протиставилась би партійно-політичному розпорошенню на інших відтинках українського життя?!

І тому все американсько-українське громадянство сподівається, що цей 4-ий Делеґатський З'їзд ОбВУА у Филаделфії йтиме під знаком обов'язків, що їх накладає на його учасників українська справа в 1956 році.

● Віце - адмірал Стюарт Інґерзолл, командант 7-ої американської фльоти, стаціонованої на водах Формози, заявив, що він не є „особливо занепокоєний" теперішньою ситуацією в Формозькій протоці, хоч признав, що комуністичний Китай в кожній годині дня і ночі може розпочати наступ на острови Квімой і Матсу, потрібні їм для дальших операцій проти самої Формози.

ВИКОНАЛИ СВІЙ ОБОВ'ЯЗОК

У цій рубриці друкуємо з признанням і подякою імена тих громадян, що прислали свою пожертву на фонд дитячого журналу „Веселка".

СПИСОК Ч. 50

С. Турап, Ріґо Парк	$ 20	І. Чубай, Трентон	1
Д-р М. Наболотний, Скокі	7	С. Стангрет, Шикаґо	1
Д-р В. Гриньків, Гавр	5	І. Лемішко, Шикаґо	1
І. Кулицький, Монтреал	5	М. Павлуцький, Пенфілд	1
М. Галун, Мт. Проспект	5	Т. Садовий, Гошен	1
І. Швець, Аллентавн	5	Р. Стахнів, Расін	1
М. Ґураль, Ковкбурґ	4	Д. Трохимяк, Монтреал	1
Г. Грицай, Амстердам	4	Ю. Писецький, Торонто	1
В. Дробот, Форт Вільям	4	Ф. Кірчик, Ошава	1
С. Мельник, Пітсбурґ	4	Й. Скочеляс, Вінніпеґ	1
С. Паливода, Клівленд	4	І. Долгий, Монтреал	1
В. Гіна, Ню Гейвен	4	В. Шупенюк, Торонто	1
М. Опалюх, Шикаґо	3	М. Дяків, Монтреал	1
М. С. Захарків, Морріставн	3	Е. Синиця, Судбурі	1
Т. Онуфрик, Лонґ Айл. Сіті	3	В. Кіх, Ванкувер	1
Л. Савчинський, Рачестер	3	А. Бялюк, Сеґревіл	1
М. Капусняк, Віндсор	3	Д. Петрів, Едмонтон	1
Ю. Богославець, Морріставн	3	М. Борис, Форт Вільям	1
О. Касюхнич, Ванкувер	3	С. Максимів, Лондон	1
В. Роскапів, Гартфорд	2	Д-р М. Росляк, Едмонтон	1
О. Борута, Шикаґо	2	Я. Флюнт, Вінніпеґ	1
Д-р І. Дорожинський Н. Йорк	2	І. Сіпця, Лондон	1
С. Шрамко, Боффало	2	В. Мерещак, Гартфорд	1
Д. Купчак, Парма	2	О. Струк, Фенікевіл	1
Д. Гонта, Фила.	2	Г. Коцішевський, Клівленд	1
Д. Мачалаба, Клівленд	2	Д. Биковець, Фила.	1
Т. Борсук, В. Алліс	2	В. Дудка, Гартфорд	1
С. Драґа, Міннеаполіс	2	С. Іващук, Мічелвілл	1
Ф. Опиханий, Шикаґо	2	А. Закала, Джексон	1
Е. Бабюк, Монтреал	2	М. Віхот	1
М. Кіс, Сан Бруно	2	І. Беґіск, Пітсбурґ	1
С. Зигилій, Мілака	2	І. Буцяк, Ньюберіпорт	1
І. Маланюк, Шикаґо	2	К. Дрончак, Нортгемптон	1
Л. Стеткевич, Ню Йорк	2	М. Артимко, Міллікен	1
Інж. І. Когут, Торонто	2	І. Хемій, Ню Йорк	1
Г. Михальчук, Монтреал	2	І. Вайда, Дітройт	1
П. Ганута, Тімміне	2	І. Слупецький, Дірборн	1
А. Данилюк, Торонто	2	Е. Пазарена,	1
В. Штиленко, Бурламакве	2	С. Адамс, Дітройт	1
В. Білан, Рачестер	2	П. Федасюк, Арґл.	1
С. Орищин, Лейквуд	2	С. Цицик, Йонґставн	1
П. Дмитрик, Клівленд	2	Б. Уніско, Толідо	1
М. Хроновят, Клівленд	2	Я. Петрих, Йонґставн	1
Я. Трімбах, Упсаля	2	Я. Баліґродський, Френкфорд	1
В. Денисенко, Ст. Пол	2	С. Тренич, Фила.	1
С. Конашевич, Ню Йорк	2	Н. Л. Хойнацька, Гарвей	1
М. Сентий, Парма	2	Н. Горобіовський, Фила.	1
М. Гнатів, Ньюарк	2	С. Пітяк, Інґлевуд	1
І. Мула, Шикаґо	2	О. Рило, Честер	1
А. Івашко, Дітройт	2	Н. Мошинський, Клівленд	1
Г. Терефенко, Шамокін	2	Е. Стахів, Клівленд	1
Д. Чолий, Ню Йорк	2	В. Василик, Клівленд	1
П. Гладиш, Клівленд	2	Т. Наконечний, Маямі	1
М. Вербінський, Клівленд	2	В. Прокопо, Ст. Луїс	1
Д-р І. Цимбалістий, Шикаґо	2	І. Шило, Спрінґфілд	1
І. А. Шемберко, Девон	2	М. Осташевський, Елмайра	1
В. Богун - Худиків, Ню Йорк	2	І. Маґас, Сісеро	1
Р. Горбачевський, Йонґставн	2	І. Пащуля, Пітсбурґ	1
Д-р Т. Антонович, Клівленд	2	Д. Стець, Стемфорд	1
М. Дудар, Дітройт	2	О. Филипович, Міннеаполіс	1
О. Либа, Фила.	2	П. Коба, Рачестер	1
І. Пупчік, Сеймор	2	А. Сидор, Порт Джервіс	1
В. Корда, Занесвіл	2	М .Воробець, Джамейка	1
М. Гаврилюк, Трой	2	П. Грицак, Міннеаполіс	1
М. Бориславський, Честер	2	Е. Совірка, Сиракюз	1
Д. Зупник, Гадсон	2	І. Домбровський, Пітсбурґ	1
С. Гавриляк,Джонставн	2	І. Дибах, Вілкс Бері	1
П. Гусак, Бавнд Брук	2	Г. Савка, Ґарфілд	1
О. Тарапацька, Джерзі Сіті	2	М. Будка, Мт. Клеменс	1
В. Романко, Дітройт	2	В. Троцько, Сан Франціско	1
Е. Багрій, Аврон	2	К. Тихманович, Фила.	1
Н. Мороз, Бентлейвіл	2	Б. Онушко, Шикаґо	1
Т. Ракочий, Олбані	2	Н. Іванцьо, Шикаґо	1
М. Стасів, Бруклин	2	І. Підперигора, Дітройт	1
С. Максимяк, Джерзі Сіті	2	І. Сенів, Шикаґо	1
М. Дзядів, „	2	Н. Праско, Мілвокі	1
Ф. Кавчак, Джонставн	2	В. Санко, Ст. Джозеф	1
В. Масвський, Фила.	1.10	М. Бойчук, Фила.	1
Н. Шибінський, Джонставн	1	В. Браґар, Шикаґо	1
П. Зілінський, Арнолд	1	Г. Бобовник, Горнел	1
І. Вацлавський, Ньюарк	1	М. Рінаш, Рачестер	1
І. Злидений, Сиракюз	1	А. Денніс, Міннеаполіс	1
Н. Білий, Пібод	1	А. Шевчук, Менвіл	1
І. Сулима, Рачестер	1	П. Заволок, Бруклин	1
О. Менцінський, Ню Йорк	1	І. Сорохтей, Рачестер	1
А. Прокофіїв, Торонто	1	М. Капітула, Арнолд	1
М. Фуке	1	П. Косс, Акрон	1
Е. Слободян, Маямі	1	І. Прусак, Роанок	1
А. Маланяк, Дітройт	1	А. Сухий, Сентралія	1
А. Михаляк, Дітройт	1	П. Ничка, Мус Джо	1
О. Пантелюк, Флінт	1	М. Лис „	1
С. Дзера, Стейплетон	1	Є. Попович, „	1
В. Чепіль, Фила.	1	О. Макогін, Клівленд	1
М. Муньорський, Асторія	1		
І. Геляк, Манделвілл	1	Разом $	319.10

Золочів дістав „червоний переходовий прапор"

В кінці минулого року поміж містами України переведено було соціялістичне змагання, що мало виявити, котре з українських міст найкраще впорядковане, в котрому з них виконують завдання з ремонту будинків і в котрому крамниці та установи найкраще обслуговують населення. За підсумками змагання, на перше місце в Україні вийшло місто Золочів, якому присуджено першу нагороду (яку саме — не вказано) і червоний переходовий прапор. Про Золочів — кореспондент „Радянської України" пише, що тут „відбудовано багато мешканевих будинків, зруйнованих під час війни, побудовано лікарню, відремонтовано пішоходи і споруджено... павільйон побутового обслуговування." Звичайно, добра річ, що в Золочеві є вже лікарня, а мешканці його не ламають собі ноги на вибоїстих пішоходах, але чи не за отой самий диковинний „павільйон" нагороджено місто червоним прапором?

Араби в Альжирі розчаровані урядом Молле

Альжир. — Згода французького прем'єра Молле димісіонувати міністра для справ Альжиру, ліберального генерала Жоржа Катру після того, як гостро демонстрували проти нього французькі колоністи в Альжирі, сильно розчарувала арабських патріотів в Альжирі. В офіційному повідомленні, що його оприлюднили арабські члени місцевого ніби-парляменту, оскаржується французьких демонстрантів в Альжирі у тому, що ті демонстрації були роблені під кутом збереження власне тих політичних і економічних привілеїв французьких багатирів в Альжирі ,проти яких воюють араби. Ці останні рішуче противляться зберіганню надалі такої виборчої системи в Альжирі, за якою один французький голос має ту саму вартість і силу, що 8 голосів арабських (в Альжирі є 1.000,000 французів і 8.-000,000 арабів, а французи тримають в своїх руках адміністрацію й економіку краю). Речник арабських „поміркованих націоналістів" заявив, що тепер вони, націоналісти, втратили вже голос і французький уряд мусить переговорювати з тими націоналістами, які користуються в своїй боротьбі проти Франції терором і громадською війною. Прем'єр Молле все ще перебуває в Альжирі на нарадах.

Немає де відремонтовувати автомобілів

Кореспондент „Известий" в числі з 6 січня пише: „Десятки посланців із станиць та хуторів Кубані щодня звертаються з таким питанням до крайового управління сільського господарства. І з кожним днем зростають труднощі колгоспів у зв'язку з тим, що їм нема де ремонтувати вантажні автомобілі. Ремонтних майстерень на Кубані є п'ять, але всі вони роботою перевантажені. Внаслідок цього майже в кожному колгоспі стоять „на припоні" чотири - п'ять автомашин. Також гостро бракує запасових частин і автоґуми. З кубанських колгоспів, — пише кореспондент, — їдуть аж до Ростова, Харкова й Москви гінці добувати автомобільні деталі. Дорого, дуже дорого коштує це колгоспам"...

Короткі Вістки

● **Французьке військо й поліція** старалися піймати в Альжирі лідера арабських націоналістів, Саляга бен Юссефа, якого підозрівають в організуванні протифранцузького повстання. Сaлягові бен Юссефові вдалося втекти до сусідньої Лібії, де йому признано право політичного азилю.

● **Комісія Атомової Енерґії** проєктує збудувати малу атомову електрівню, якою могли б послуговуватися американські вояки в районах, де немає електричного струму.

● **Моторова Компанія Форда** минулого року виплатила своїм працівникам мільйон долярів за проєкт для поліпшення праці. Корпорація „Дженерал Моторс" впродовж 14-ох років за подібні „ідеї" виплатила своїм працівникам 17 мільйонів долярів.

● **Френсіс Мюлґерін** узяв на автостраді до свого авта подорожнього, який ішов без плаща. Мандрівник, погрожуючи револьвером, пограбував Мюлґеріна, забравши в нього 15 долярів, два перстені, вартости 515 долярів, і плащ. Це була „вдячність" за милосердя.

● **Асистент секретаря фльоти** Джеймс Г. Смит заявив, що літаки американської морської фльоти можуть завезти атомові бомби різної величини в усі ті місця, на світі, де в цьому буде потреба.

● **Коло Ґрінбурґу, Па.,** обсунулася після дощів гора, внаслідок чого зійшов з рейок поїзд Балтіморської залізниці. П'ять осіб поранено.

✝

Ділимося сумною вісткою з членами ОДВУ і УЗХ та з усім Українським Громадянством, що наш Член 24 Відділу ОДВУ в Дітройті

бл. пам'яті

БОРИС ПАЛІЙ - НЕЇЛО

Генерал Хорунжий Артилерії Армії У.Н.Р.

відійшов у вічність дня 5-го лютого 1956 року проживши 78 років.

ЗАУПОКІЙНА ПАНАХИДА

відбулася

в четвер, дня 9-го лютого

в похоронному заведенні Градовського при вул. 4141 Clippert о годині 7:30 вечора.

ПОХОРОН відбудеться в СУБОТУ, ДНЯ 11-го ЛЮТОГО о годині 9-ій рано з Катедрального Храму Св. Покрови Української Автокефальної Православної Церкви в Дітройті при 29-ій вулиці.

Обласна Управа ОДВУ
в Дітройті.

ВСЯЧИНА

ОПУБЛІКУВАЛИ ЛИСТА ПРЕЗИДЕНТА Ф. Д. РУЗВЕЛТА ДО „АМЕРИКАНСЬКОГО ПРЕЗИДЕНТА В 1956 РОЦІ"

Покійний президент Ф. Д. Рузвелт, кілька днів після японського нападу на Перл Гарбор в 1941 році, написав листа до „американського президента в 1956 році", і той лист переслано тоді до Державного Архіву в Вашинґтоні з тим, щоб його передали адресатові аж в цьому році. Тепер президент Айзенгавер дістав цього листа, і його опублікували. Ф. Д. Рузвелт звертається в ньому до теперішнього американського президента, щоб він заопікувався сином летуна капітана Коліна П. Келлі, який згинув на Пацифіку в боротьбі проти японської фльоти. Син цього капітана має тепер 15 років, і живе зі своєю матір'ю в Конкордвіллі, Па. Ф. Д. Рузвелт просив теперішнього президента, щоб постарався про приміщення Коліна П. Келлі, третього, в Військовій Академії ЗДА в Вест Пойнті.

УКУС ПАВУКА СПРИЧИНИВ ПАРАЛІЧ ЖІНКИ

В Гонолюлю 22-річну жінку Етелю Тейнеб укусив павук і спричинив її параліч, і вона тепер лежить в залізних штабах в шпиталі. Ці жовті павуки прибули до Гавайських островів із Південного Пацифіку, п'ять років тому. Вони вже покусали кілька осіб, але жадна з них не була спаралізована, тільки відчувала біль і задубіння в тому місці, де був укус.

ЧОМУ СОВЄТИ МАЛИ УСПІХИ В ЗИМОВИХ ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРИЩАХ?

В Італії закінчилися Зимові Олімпійські Ігрища, в яких Совєти мали кращі успіхи від американських спортовців. Сталося це тому, що з американських спортовців в цих ігрищах брали участь тільки спортовці аматори, а професійні спортовці не могли в них брати участи. У Совєтів ця справа представляється так: В них нібито немає спортовців професіоналів, і тому вони висилають на Олімпійські Ігрища найкращих спортовців, також із професіоналів, і таким способом перемагають закордонні дружини.

„ЗУСТРІЧІ З ІСТОРІЄЮ" — КНИЖКА ПРО ГЕНЕРАЛА МЕКАРТУРА

Приятель генерала армії і член його штабу генерал майор Кортні Вітні написав книжку під заголовком: „МекАртур — його зустрічі з історією". Преса пише, що проти цієї книжки виступатимуть напевно такі політики, як Труман і Ачесон, але багато американців буде її хвалити, бо в цьому творі побачать гарячого американського патріота — генерала армії — МекАртура. В цій книжці описується події, починаючи від 1941 року, і згадується про світову війну, Японію, Корею і Америку в тому часі.

46 ВИЗНАЧНИХ КНИЖОК В 1955 РОЦІ

Товариство Американських Книгарень видало список із 46 „видатними" книжками виданими в 1955 році. Між цими книжками є тільки 3 романи, і ні однієї поетичної збірки. Інші „визначні книжки", — це природничі, соціологічні, філософічні та інші наукові твори, включно до політичних .

✝

Ділимося сумною вісткою з нашим членством, був. українськими вояками і всім громадянством, що дня 5-го лютого 1956 р. помер несподівано в 78 році життя Почесний Голова нашого Відділу бл п. ген-хорунжий артилерії Армії У.Н.Р.

БОРИС ПАЛІЙ - НЕЇЛО

Похорон відбудеться дня 11-го лютого о год. 9-ій рано з похоронного заведення А. Градовського при вул. Кліперт.

Все Членство просимо взяти участь.

Управа Відділу ОбВУА в Дітройті

✝

Ділимося сумною вісткою, що дня 5-го лютого 1956 р., в Дітройті, в православній церкві, помер нагло на удар серця наш Найдорожчий Муж, Тато і Дідуньо

сл. п. ген. БОРИС ПАЛІЙ - НЕЇЛО

Покійний був полковником царської армії, полковником гетьманської армії, начальником військової канцелярії гетьмана Павла Скоропадського; великий український патріот, визначний діяч Православної Церкви, артист-маляр українських церков на Лемківщині і Посянні.

Похорон відбудеться в суботу, 11-го лютого 1956 р в Дітройті о годині 9:00 рано з похор. заведення А. Градовського, на який запрошує горем прибита

дружина АЛЕКСАНДРА,
син БОГДАН з дружиною Марусею і дочкою Лесею — Дітройт,
д-р Степан Дмоховський — Фаствіл, Арканзас,
д-р Леонтій Дмоховський — Гюстон, Тексас,
інж. Володимир і Дора Левицькі — Шикаґо, Ілл.,
д-р Роман і Стефа Барановські — Фаствіл, Арканзас.

● РОЗШУКИ ●

НАСТУНЯ ФРЕЇВ,
Пошукує односельчан з села Раків, повіт Долина, Зах. Україна.
Прошу писати на адресу:
ANASTASIA FREIV
2932 Azelda Avenue
Columbus 11, Ohio

✝

Посмертна Згадка

АНТІН БЕРЕЗА, довголітній член 376 Відд. УНСоюзу в Торп, Віс., помер 11-го січня 1956 р., проживши 80 років. Походив з села Середопільці, повіт Камінка Струмилова, Зах. Україна. Полишив в смутку трьох синів Михайла, Василя і Івана, дочки Ксеню і Марію і 9 внуків. Похорон відбувся з української церкви на цвинтар св. Тройці. — В. И. П.!

В. Гвязда, секр.

ТАРЗАН, ч. 3615. Завданий удар.

Врешті, несповільнений натиск Тарзанової руки, немов клямрою, сторощив шию пантери. Тоді мавполюдина звернулася до Голта:

— Тут щось неясне в цій пригоді. Звичайно пантера не повинна знаходидися в цьому районі . . . і дозволяти собі нападати на табір.

Тарзан спохмурнів. — Хтось навмисне випустив бестію, щоб здеморалізувати людей.

Голт вагався. Нагло він примружив очі з ненавистю: — Лазар!